

denne Henseende blev meget kraftig hævdet af Indenrigsministeren ved denne Sags 1ste Behandling i denne Sæssion, saa er det atter væsentligt og afgjørende af praktiske Hensyn. Der kan vel komme en Tid, vi haabe det, derjom Loven om de anerkjendte Sygekasser bliver gjenneført, og disse tage det Opsving, som denne Anerkjendelse har til Formaal yderligere at skulle give dem, hvor det vil blive en Undtagelse, at Arbeidere, som skulde nyde denne Sikkring, ikke tillige ere Medlemmer af anerkjendte Sygekasser. Men det er for Tiden ikke saa. Det er langt fra naaet saavidt, at vi kunne sige, at det kun bliver Undtagelser, og man vil da staa lige overfor en Haardhed i de mange Tilfælde, hvor Personerne maaske slet ikke have Afgang, Veilighed eller Mulighed for at gaa ind i anerkjendte Sygekasser, fordi de ikke vare for Haanden, at lade Loven udelukke dem fra denne Forsikkring. Saa er der andre Klasser, det maa ogsaa indrømmes, hvis Medlemmer vel aldrig kunne ventes saaledes at ville regelmæssigt og stadigt blive Medlemmer af anerkjendte Sygekasser, fordi de Forhold og de Rettigheder, de i Sygdomstilfælde have, fornuftigvis ville holde dem borte; her hen høre Søfolk og Tyende. Det vilde være, det maa erkjendes, unaturligt og haardt at udelukke disse fra denne Sikkring, fordi de, som Forholdene ganske naturligt medføre, ikke vare Medlemmer af anerkjendte Sygekasser. Dette har været det praktiske Hensyn, der for Nogle af os har været det Afgjørende til ikke at fastholde et Standpunkt, som var stift imod den af Regjeringen med stor Styrke fastholdte Opfattelse paa dette Punkt. Vi have ikke villet paa dette Punkt rejse en Modstand, som kunde være meget farlig for Lovforslagets Gjennemførelse. Forslag i den Retning ville derfor ikke findes under Nr. 1.

Udvalget har fremdeles stillet et Forslag til en hel ny Redaktion af § 2, men Betydningen heraf er meget mindre end Betydningen af det Forslag, som er stillet om en ny Affattelse af § 1, thi det er væsentlig en Omredaktion. Vi have troet saaledes at kunne samle de forskellige Virksomheder, som her opregnes, i hvilke Arbeiderne skulle være sikrede, paa en mere anstuelig Maade, end Regjeringsforslaget har gjort. Vi have samlet dem i de 3 Hovedgrupper, mellem hvilke der ogsaa paa andre Punkter, nemlig med Hensyn til Digningsmaaden, er Forskjel, nemlig Landbruget og hvad dertil hører, Industrien og hvad dertil hører, og endelig Søfart og Fiskeri; bortset fra Udelægsler og Tilføelsler, som vi have anset for heldige, og bortset fra Omredaktioner,

er der forøvrigt meget lidt Forskjel i Resultatet, forsaavidt angaar Landbruget og hvad dertil hører, samt Industrien med de dertil sig sluttende Virksomheder. Jeg kan i Dieblisset ikke erindre Andet, end at vi have medtaget Virksomheden med almindelig Fjorsel, naar den af Arbeidsgiveren drives som Erhverv, medens Regjeringsforslaget kun angaar Arbeidsfjorsel. Hvad jeg nu særlig vil henlede Opmærksomheden paa ved denne Paragraf er, at hele Udvalget er enigt om denne Gang at foreslaa, at Søfart og Fiskeri gaar med ind i Loven. Thi her har Udvalget stillet sig anderledes, end det gjorde i Fjor. Den Gang var Flex-tallet ikke for, at Søfart og Fiskeri skulde med ind under Loven. Naar vi nu indtage denne forandrede Stilling, er det jo særlig af Hensyn til de Oplysninger, der ere givne af Regjeringen ved Forelæggelsen af Forslaget i den nye Skikkelse. Saaledes, som det forelaa for Udvalget i Fjor, maatte det med Hensyn til Søfart og Fiskeri siges, saaledes som det ogsaa havde stillet sig for Kommissionen, at det var meget uklart, hvad Betydning det vilde faae ganske særdeles paa dette Omraade, hvad Virkning, det vilde have, og hvor stor Byrden vilde blive, hvis Søfart og Fiskeri medtoges, hvorom man jo savner Oplysninger i høiere Grad, end for de andre Omraaders Vedkommende. Det var ikke af principielle Grunde, men kun af dette Hensyn, at vi mente den Gang ikke at burde foreslaa, at Søfart og Fiskeri kom med, og der laa tilige derti en Opfordring for Regjeringen til, om muligt, at tilveiebringe Oplysninger, som kunde bringe Udvalget noget mere Klarhed over dette Punkt, og det har Regjeringen ogsaa gjort, idet der er tilveiebragt Oplysninger for to Aar, nemlig Aarene 1887 og 1888, med Hensyn til Ulykkestilfælde paa dette Omraade, og anstillet Beregninger om den eventuelle Virkning af Loven paa dette Punkt. Selvfølgelig maa det baade af Regjeringen og af Udvalget erkjendes, at det er meget vanskeligt at bygge noget Afgjørende paa to Aars Erfaringer paa dette Omraade. En Gjennemsnitsregel vil det være altfor dristigt at bygge derpaa, og hvis derfor Standpunktet havde været det, at vi maatte have saa fyldige og tilstrækkelige Oplysninger, at vi ganske trygt og med Sikkerhed kunde gjøre Beregninger, saa vilde vi formodentlig i Aar som i Fjor have sagt Nei, og erklæret, at det var for tidligt at medtage disse Virksomheder. Men saaledes er vort Standpunkt ikke, og Udvalgets Standpunkt har aldrig været det. Vi have ment,